XXI. évf. 6. szám 2009. november-december

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Az Eukarisztia csodája

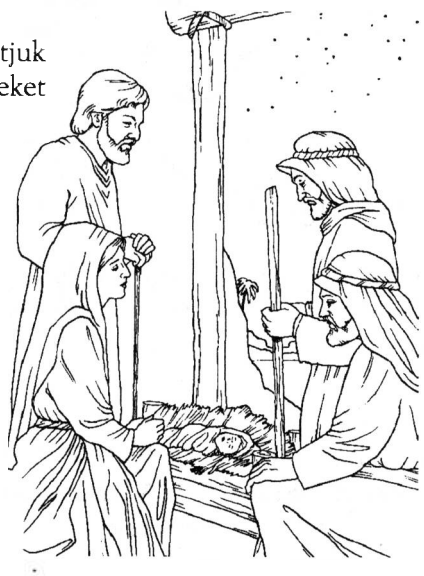
Gyógyító könnyek

"Az Egyház ereje a szent hiveiben van. Isten szentségre hív! Halljuk meg szavát! Ha Istenben bízunk, pálmaliget emelkedik a sivatagban is. A mai élet sivatagában is."
(Ervin Gábor atya)

Angyalok szózata minket is hív...

A betlehemi éjszakában a pásztorok angyalokat láttak, akik ezt az örömhírt hozták: *„Ma született a Messiás, Dávid városában."* Az út, amit megtettek az istállóig, nem volt hosszú. De a másik út – a belső út – már hosszabb volt. Hiszen az angyali szózat azt az igényt fogalmazta meg, hogy a Gyermekre ne úgy nézzenek, mint egy emberi lényre, hanem mint Isten Fiára. Mint a világot teremtő Isten gyermekére.

Ma is ezzel az igénnyel lép elénk karácsony ünnepe. Isten Fia eljött, hogy megváltson. Ez az ünnepek ünnepe, Isten szeretetének a csodája, amit csak akkor tudunk kellően értékelni, amikor színről színre látjuk Őt, a hatalmas Istent.

Karácsony fényében másként látjuk önmagunkat, és általában az embereket is. Felismerjük ebben a fényben, hogy az ember nemcsak test, nemcsak kémiai-biológiai folyamatok összessége, hanem van benne egy titok: a LÉLEK. Ez az ő legnagyobb kincse! Ezért jött el Isten Fia. Ezért vállalta az ember-lét minden nyomorúságát, sőt a halált is, hogy ezt a kincset megmentse a pusztulástól. Azt szeretné, hogy ez a lélek kibontakozzon, boldog legyen, és Vele – a végtelen szeretettel – örök kapcsolatba lépjen. De ha a kötelékek fogva tartják a lelket, nem tud kapcsolatba lépni az örök Szeretettel. Ezért minden embernek meg kell vívnia a maga szabadságharcát.

1. Izajás prófétánál olvashatjuk: *„Ujjongva énekeljetek mindnyájan... mert Istenünk szabadulást szerez nekünk"* (Iz 52). Szabadságharcunkban Isten velünk van, mellettünk áll. Segít legyőzni hibáinkat, bűneinket. De nemcsak a belső tisztaságról van szó, hanem az önmagunkból való kilépésről is. Valerio Albisetti írja egyik könyvében, hogy az ember élete hét spirálon keresztül valósul meg. Az előrehaladás csak akkor lehetséges, ha elfogadjuk fájdalmainkat és lelki szenvedéseinket. Aki el akar jutni a szabadságra, az ne kérdezze meg: „Miért? Miért pont velem történik ez?" – Inkább azt kutassa: „Isten mit akar tudomásomra hozni ezzel a fájdalommal?" „Miben kell változnom?" „Hogyan lehetne másként hozzáállni az emberekhez és a dolgokhoz?" Az ezekre a kérdésekre adott feleletek elvezetnek a belső szabadsághoz. Ekkor megtanulunk lemondani önző természetünk igényeiről és engedjük, hogy Isten belépjen az életünkbe.

2. Pál apostol azt írja Jézusról, hogy az *„Atya dicsőségének kisugárzása és lényegének képmása Ő"* (Zsid 1,3). Annak az Atyának a képmása, aki felkelti napját a „jókra és gonoszokra", aki mindent azért teremtett, mert szeretett, aki azokról is gondoskodik, akik tagadják Őt vagy haragszanak rá. Jézus megmutatta, hogy Isten nem ellensége az embernek, hanem megmentője. Nem akar senkin sebet ejteni, hanem a sebeket begyógyítani, nem félelmet akar kelteni, hanem bizalomteljes kapcsolatra hív. Jézus azért jött, hogy lebontsa a falakat, amelyeket az ember épített maga körül, hogy elzárkózzon Istentől. Ezért mondja János apostol, hogy *„az igazi világosság a világba jött* (Jn 1,9).

3. A gyertya úgy tud világítani, hogy elemészti önmagát. Jézus azért tud világosság lenni, mert szüntelenül odaadja az életét miértünk. – Ez a mi utunk is. Mert amikor veszekedés és irigység van körülötted, és te békét és szeretetet tanúsítasz, akkor Jézus világosságát viszed abba a helyzetbe. Ha valahol önzés és durvaság uralkodik, de te jóságot és önzetlenséget adsz, akkor világosság lesz az életed a sötétségben. Ezen az úton egyre inkább hasonlóvá válsz Jézushoz.

Ez a lényege a karácsonynak: **megszabadulni az önmagunk körül forgástól, és megnyílni a természetfeletti világ kincsei előtt.** A pásztorok meg tudták tenni. Ez lehetséges a Te számodra is, csak indulj el, és ne állj meg. Keresd meg Isten Fiát – Ő vár téged – érted jött!

Katona István
főszerkesztő

A tökéletesség felé!

II/2. rész

A másik nagy veszély, amelyik ebben az állapotban a lélekre leselkedik, a hipochondria, **a képzelet figyelmetlensége**. Ebben szenvednek azok a jámbor személyek, akik mindig betegek, és akiknek a betegségét az orvosok nem tudják felismerni. Egymás után kivétetnek magukból minden kivehetőt, hol tagjaik fájnak, hol a szívük dobog, hol sok, hol kevés a gyomorsavuk. És mintha mesebeli sárkány lenne a betegség, ahogy egyik fejét levágják, kilenc másik nő, ahogy egyik baj elmúlik, kilenc másik jön a helyébe. Szerzetesházakban sok bajt okoznak az ilyenek, mert mindig külön diétára van szükségük, nincsenek megelégedve a házfőnökkel, oeconomussal. A szenttéavatási pörök epizódjait ők szolgáltatják, mikor nagy jóhiszeműséggel bár, de csodás gyógyulásnak tüntetik fel képzelt betegségből való kigyógyulásukat.

Még rosszabb, mikor a képzelet az erkölcs terén garázdálkodik, és a szerencsétlen lélek betegség helyett bűnt képzel önmagába. Az ilyen aggályosnak orvossága, ha apostoli munkába kezd, és abban annyira elfoglalja magát, hogy ne érjen rá önmagával túlzottan foglalkozni. De véglegesen ez sem segít rajta.

A második megtérésen átment lélek az apostoli munkától kissé idegenkedik. Neki már nem élvezet az egyletesdi, mint az előbb leírt csoportnak. Éles önkritikája van, látja, milyen nehéz valamire való eredményt elérni. Szereti a magányt, szereti az elmélkedést, a csöndes imádságot. Fél attól, hogy el kell hagynia Isten jelenlétét és bele kell vegyülnie az élet forgatagába. Érzékeny mimózatermészete visszariad az elkerülhetetlen küzdelmektől, összeütközésektől, félreértésektől. Ha azonban mégis vállalja az apostolkodást, akkor nem egy esetben az ellenkező végletbe esik. Amire nagy nehezen rászánta magát, azt hihetetlen makacssággal és önfejűséggel folytatja. Éppen, mert oly nehezen vállalkozott rá, azért nem tud az élet követelményeihez alkalmazkodni, nem hajlik, hanem törik. Kíméletlen tud lenni. Maga ugyan halálosan érzékeny, de másokon keresztülgázol anélkül, hogy csak észre is venné, anélkül, hogy jajkiáltását meghallaná.

Ha most kívülről tekintem az ilyen személyt, megint csak a rideg, félszeg, sokszor komikus külső tűnik csak elém. Az a mély lelkiélet, az a sok elmélkedés, lelkiismeretvizsgálás, amely jellemét kialakította, még mindig nem látszik meg rajta. Még mindig nem tud imponálni, nem tud apostolkodni, nem tud lelkeket nyerni Krisztusnak. A kívülálló, lelkiélet dolgában nála sokszor jóval alacsonyabban álló szemlélő csak azt veszi rajta észre, hogy hol tedd-ide tedd-oda embernek, hol meg hajthatatlan zsarnoknak mutatkoznak, és ebből esetleg rosszindulatú következtetéseket von le jellemükre nézve. Pedig igazában csak belső bizonytalansága, képzeletének, szeretetvágyának túltengése okozza a bajokat.

Mi hiányzik még ennek a már kétszer megtért személynek a lelkiéletéből? Miért nem tud gyújtani, vezetni, lelkesíteni? Ha tevékenykedik, miért egyoldalú, felszínes, vagy szűkkörű a hatása?

Mert még csak elvei vannak, még csak erényei vannak, de a Szentlélek ajándékai még nem érvényesültek kellő fokban az ő lelkében. Hogy valóban mindenkinek mindene legyünk, arra csak a Szentlélek taníthat meg. Ahhoz az elmélkedés nem elég, ahhoz a szemlélődő imádság szükséges. Bármily nehéz és fájdalmas a lélek „Sötét Éjszakája" (Keresztes Szent János), az Istennek szentelt léleknek ezen is keresztül kell esnie. Jobb a földön átélni, érdemeket szerezve és apostoli gyümölcsöket teremtve, mint a tisztítóhelyen, ahol nincs többé érdemszerzés, csak szenvedés. Isten színét csak az egészen tiszta lélek láthatja meg, az, aki mind a három megtérésben, mind a három tisztuláson keresztülment itt, vagy a másvilágon.

A **harmadik megtérésen** átment léleknek már tökéletesen közömbös, szeretik-e őt, vagy sem. A képzelt betegségek nem gyötrik többé – igaz, hogy ha azután beteg, akkor igazán beteg. A sértődést, az aggályoskodást nem ismeri többé. Szent egyszerűséggel jár hivatásának útján. Nem önmegtagadás többé számára az úgynevezett „megalázó" munka elvégzése, helyzet eltűrése.

Ahogyan a jó futballista „kapásból" adja tovább a legváratlanabb irányból hozzá érkező labdát, úgy tud az ilyen lélek is valami természetfeletti ösztönösséggel, „kapásból" kiigazodni a legváratlanabb, legbonyolultabb helyzetekben is. „Érzéke" van hozzá, hogyan kell az emberekkel bánni. Tud szigorú lenni, de jobban szeretik szigorúságáért, mint mást elnézéséért. Elnéző mosolyával jobban tud büntetni, mint más a legszigorúbb fegyelmi intézkedésekkel. Isten jelenlététől, szeretetétől sem a munka, sem a gondok el nem választják többé.

Őrá áll a Szentírás mondata: Justus ut palma florebit – az igaz úgy virul, mint a pálma. A száraz homokban is megél, mert gyökerei nagyon mélyre nyúlnak, le egészen az Élő Vizek Forrásáig, Jézus Szentséges Szívéig. Ebből a Szent Szívből merít erőt, eleven kapcsolatban él vele. Ez a Szent Szív sugalmazza szavait, irányítja lépéseit. Nem részletezzük itt tovább a harmadik megtérés lelkiállapotának rajzát. Üssük föl bármely szent életében az utolsó fejezeteket: az a tisztulás, az az égi nyugalom, az a béke, amely a szentek életének utolsó éveit – vagy a vértanúknál esetleg csak óráit – jellemezte, a harmadik megtérésen keresztülment lelkeknek biztos ismertető jele.

Szabad-e erre a harmadik megtérésre törekednünk? Nemcsak szabad, de kell is. Mint Nagy Szent Terézia kifejti, mi valóban megbántjuk a jó Istent, ha nem fogadjuk el kegyelmeit. Isten mindegyikünket a tökéletesség felé akar vezetni: Ha nem jutunk oda, magunkat kell okolnunk. Az isteni kegyelem kínálja magát. „Jöjjetek, igyatok a borból, amelyet nektek készítettem" – mondja a prófétával. Isten imádókat akar szellemben és igazságban. Ne sokat beszéljünk, mint a pogányok, akik sok beszédükért várnak meghallgattatást – int isteni Mesterünk. Milyen szomorú lelkek, akik görcsösen számolják a Miatyánkjaikat, Üdvözlégyeiket, ahelyett, hogy közvetlenül beszélgetnének mennyei Atyjukkal! Beszélgetnének, nem csak beszélnének. Beszélgetéshez ketten kellenek. Ha mindig mi szólunk, ha nem tudunk Isten imádandó jelenlétében hallgatni is, csöndben várni lelkünket átjáró kegyelmi adományaira, ha visszariadunk az érzékek éjszakájától, ha félünk hiúságunkat, szeretetvágyunkat teljesen, égő áldozatként Isten oltárára tenni, ha az elmélkedésben sziporkázó, szellemes gondolatokat keresünk Isten jelenléte helyett, ha a magunk szőtte gondolatfátyol mögé bújunk Isten vakító világossága elől, ha fölületes álbuzgalommal falakat építünk magunk köré, hogy meg ne perzseljen Jézus Szívének tüze, akkor törpék, visszamaradt, tökéletlen emberkék maradunk.

Az Egyház ereje szent híveiben van. Isten a szentségre hív. Halljuk meg szavát! Ha Istenben bízunk, pálmaliget emelkedhetik a sivatagból is. A mai élet sivatagából is.

Dr. Ervin Gábor atya († 1944)

Karácsonyi Szeretet-himnusz

Az igazi szeretet – Az 1Kor 13 karácsonyi változata

Ha házamat fenyőágakkal, gyertyákkal, égőkkel és csilingelő harangocskákkal díszítem fel, de családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint díszlettervező.

Ha a konyhában fáradozom, karácsonyi süteményeket sütök kilószámra, ízletes ételeket főzök, és az evéshez csodálatosan megterített asztalt készítek elő, de a családom felé nincs bennem szeretet, nem vagyok egyéb, mint szakácsnő.

Ha a szegénykonyhában segédkezem, az öregek otthonában karácsonyi énekeket énekelek, és minden vagyonomat segélyként elajándékozom, de a családom felé nincs bennem szeretet, mindez semmit nem használ nekem.

Ha a karácsonyfát csillogó angyalkákkal és horgolt hópelyhekkel díszítem fel, ezernyi ünnepen veszek részt, a templomi kórusban énekelek, de Jézus Krisztus nincs a szívemben, akkor nem értettem meg, miről is szól a karácsony.

A szeretet félbeszakítja a sütést, hogy a gyermekét megölelje. A szeretet hagyja a lakásdíszítést, és megcsókolja a házastársát. A szeretet barátságos az idő szűke ellenére is. A szeretet nem irigyel másokat házukért, amiben jól kiválasztott karácsonyi porcelán és odaillő asztalterítő van.

A szeretet nem kiált rá a gyerekekre, hogy menjenek már az útból, hanem hálás érte, hogy vannak, és útban tudnak lenni. A szeretet nem csak azoknak ad, akiktől kap is valamit, hanem örömmel ajándékozza meg épp azokat, akik ezt nem tudják viszonozni. A szeretet mindent elvisel, mindent hisz, mindent remél, mindent eltűr. A szeretet soha el nem múlik. A videojátékok tönkre mennek, a gyöngysorok elvesznek, a számítógépek elavulnak. **De a szeretet ajándéka megmarad örökre.**

Az igazi érték a lelkünk!

II/2. rész

5. Hogyan induljunk el a mentő úton?

A legújabb mentőautókat a lehető legjobb eszközökkel látják el, hogy a beteg vagy bajbajutott emberen már a kezdetben segíthessenek. Megtanulták a mentés alapvető szabályait, azokat gyakorolták is.

Számunkra Isten megíratta a „receptkönyvet". **A Szentírásban megtaláljuk** a róla való tiszta és helyes fogalmat, megismerjük a reánk vonatkozó gondolatait és terveit. A hit és erkölcs világában élhetünk általa.

Ma – főleg a Jehova tanúi – a Bibliával kezükben erőszakosan próbálnak „téríteni". (Elsősorban nekik van szükségük a megtérésre, mert a tévedések erdejében járnak!) Imádkozzunk értük, hogy megvilágosodjanak!

Mire tanít a Szentírás? Isten a kezdet és a vég. Egy Isten van, aki Szentháromság, hatalmas, jóságos, irgalmas, de igazságos is! Van menny és pokol.

Kijelöli az ember célját: **Legyünk szentek, azaz bűn nélküliek**, szeressük Istent és testvéreinket!

A bukott ember megmentésére az Atya elküldte Fiát, aki kereszthalálával megmentett a bűn hatalmától.

Az Üdvözítő megalapítja egyházát, s hogy folytassa művét, elküldi a Szentlelket, hogy tévedés mentesen tanítsa az Egyház az igaz hitet.

Az Egyház a hét szentség által szenteli meg lelkünket, tanít, kormányoz a – pápa által –, törvényeivel.

Szűz Máriát, Jézus Anyját adja, hogy anyaként tanítsa, nevelje, példázza az istenszolgálat tökéletességét.

6. Isten egyenes útja

A Szentírásban – Isten hozzánk intézett levelében – egészségünk számára a következőt adja:

„Nektek adok minden növényt az egész földön, amely magot terem, minden fát, amely magot rejtő gyümölcsöt érlel, hogy táplálékotok legyen." (Ter 1,29)

Ma különösen kell erre figyelnünk, amikor a húsfélék a fő táplálékok, s ez okozza a paraziták szaporodását.

A **lélek táplálására** és fenntartására, megerősítésére rendelte az Úr Jézus az **Oltáriszentséget**, melyen az Úr Jézus saját magát adja a léleknek táplálékul, így szeret az Isten, s meg akar óvni a testi és lelki betegségektől. Meg akar óvni a bűntől.

7. Az ember görbe útja

Ma a jelszó: **haszon, pénz, élvezet**. Akik ezt hajszolják, nem törődnek a százmilliók nyomorával és a kapzsi, szívtelen kizsákmányolás végett az ember „áru" lesz.

Az Úr Jézus hangsúlyozza, hogy **Istenben legyünk gazdagok**, Őt kövessük az igazságban és szeretetben való önfeláldozásában. Saját maga példázza a lelki szegénységet, vagyis nem ragaszkodik a földiekhez, azokat csak a **szükségnek megfelelően** használja. Kövessük Őt!

Az **élvezetvágy**, a testi és érzéki örömök mindennél fontosabbak. Ezt szolgálja a divatőrület, a szex pedig az önző birtoklásvágy eszköze lett.

A **hatalmi vágy**, az uralkodás szelleme széttépi a családi egységet, a társadalmakat és a népeket szembeállítja, és a véres háborúk szüntelenül dúlnak. Az Isten útja a boldogítás, az emberé a bolondítás.

8. Ma hogyan szól az Isten?

A **lelkiismereten keresztül**. Mindenkiben van egy rejtett jeladó, amely tetteink előtt figyelmeztet: „Ez jó, megteheted! – Ez rossz, ezt ne kövesd el!" Isten mindenkit aszerint fog megítélni, hogy hallgatott-e lelkiismeretére, vagy ellene cselekedett. A pogányok és bármely vallásban élők szívében működik ez az isteni leadóállomás. Ha nem is ismerik a Tízparancsot, a szívükbe van beírva.

Ősellenségünk, a sátán éppen azon munkálkodik, hogy elnémítsa, félremagyarázza Isten bennünk hangzó szavát. Ezért ne mulasszuk el – főleg esténként – megvizsgálni lelkünket: miben, hogyan vétettem Isten szava ellen?

Tragédia a **tág lelkiismeret**. Ez engedékeny, megalkuvó, könnyelmű. Alig tesz különbséget a nagy és kis bűn között. Mindig a maga javára dönt; hisz „Isten irgalmas!"

Olvassuk az Evangéliumokat! Tanulmányozzuk a katolikus keresztény erkölcstant! Gyakran vizsgáljuk meg imakönyvünkből lelkiismeretünket! Kérdezzük meg Istentől, és a lelki atyától, mit szól ehhez Isten? Kérjük a gyengéd és finom lelkiismeretet, mely mint a szeizmográf, mindjárt jelzi a rosszat, a bűnt, a lazaságot.

Így nevelődünk becsületes, jellemes, megbízható emberré. Ha bűnöztünk volna, bánjuk meg és mielőbb gyónjuk meg. A „lelkiismeretlen ember" minősítés a

legrosszabb, amit valakiről mondhatnak... Uram, ettől ments meg engem!

Hibánkat, bűnünket tegyük mielőbb jóvá, így sem ember, sem Isten nem fog elítélni bennünket!

Az aggályos lelkiismeretet a jó gyónás gyógyítja.

9. Hogyan szóljunk Istenhez?

Ezt általában imádságnak nevezzük. De hát hogyan és miért imádkozzunk? A Mi Atyánk az alapima, de ezen kívül az Úr Jézus arra figyelmeztet, hogy az Atya legszívesebben a Szentlelket adja, tehát ezt kell kérnünk. Ha a Szentlélek tanít, irányít, vigasztal, erősít, akkor biztos, hogy jó úton járunk.

Szükséges mindig imádkozni! – mondja a Megváltó. Imádkozhatunk imádsággal, munkával, kötelességteljesítéssel, hivatásbeli hűséggel, (pihenéssel), mert így mutatjuk meg, hogy Istennek tetszően akarunk élni.

Miért imádkozzam? – kérdezte valaki. Azért, válaszolta neki az ismerőse, mert van szemed, füled, kezed, lábad, tudsz, és van mit enned-innod, jól alszol és tudsz dolgozni. Igen, mindig és **mindenért hálát kell adnunk**. Azokra is gondoljunk, akik számunkra élelmet termelnek, ruhát, cipőt, bútort, stb. készítenek. Volt egy szent, akit „Deo gratias!"-nak hívtak, mert mindig és mindenkor, mindenért hálálkodott a mennyei Atyának.

Az Úr Jézus is hányszor hálálkodott Atyjának!

Mindig a hála és köszönés, a dicséret és magasztalás hangján szóljunk Teremtőnkhöz, Gondviselőnkhöz, Urunkhoz! Így kell tennie a gyermekeknek is. Neki „istene" a szülő, akinek mindent köszönhet, aki ápolja, gondozza, segíti, aki Önmagánál is jobban szereti őt.

Mint Isten gyermekeinek, mindig a hála és dicsőítés hangján kell imádkoznunk, de kérjük bocsánatát, ha vétkeztünk volna ellene, vagy az emberek ellen.

10. Uram, irgalmazz nekünk!

Amennyire sokat beszélnek és tárgyalnak ma a bűnüldözésről, a bűn megelőzéséről, a büntető intézetekről, a fegyházakról, annyira elnézőek a bűnnel szemben. A bűnt emberi gyengeségnek, olykor jogos tettnek, menthető hajlamnak és elmebajnak, ideggyengeségnek mondják, és nem vallják, hogy az **Isten akaratával való szembeszállás**, engedetlen lázadás és a legnagyobb rossz, ami a világon elképzelhető.

A bűnből születik a betegség, szenvedés és halál. Ezektől mentesek lennénk, ha ősszüleink nem vétkeztek volna.

Hogy valójában mi is a bűn és következménye, azt kiolvashatjuk az Úr Jézus életéből és főleg **kínszenvedéséből**. Ennyire jutunk – az istentagadásig, istengyalázásig, káromlásig, ha a bűnnel megbarátkozunk és a sátán eszközeivé, szolgáivá válunk. Mert ez a bűn kiteljesedése.

Térdeljünk le a Getszemáni kertben a haláltusában vergődő, vérrel verejtékező, majd a megostorozott, a tövissel megkoronázott s végül keresztre feszített Úr Jézus mellé. Nézzünk rá, próbáljuk átérezni fájdalmait. De arra már képtelenek vagyunk, hogy lelkébe lássunk és az istenséggel egyesült emberségének bűnutálatát, szörnyűségét megérthessük. A sátánnak az a legszörnyűbb büntetése, hogy látja a bűn gonoszságát.

Értem szenvedett és halt meg – kiált fel Szent Pál. Igen, értem, miattam mindez, s amikre nem gondoltam, amikor a bűnnel kacérkodtam. – Szentlélek, mutass rá a bűn szennyességére és adj együttérző, jóvá tevő szeretetet az Isten Báránya iránt, aki elveszi a világ bűneit.

Anzelm OFM atya

— Ima humorért —

Adj, Uram, humorérzéket, hogy jókedvű lehessek, hogy megértsem, ha csupán viccről van szó!

Add, hogy érjenek kis örömök az életben, s ezeket tudjam megosztani másokkal!

Adj tiszta lelket, érzékenyt minden iránt, ami tiszta és nemes!

Olyan lelket, mely a gonosz láttán nem retten meg, hanem keresi az eszközöket mindent újra helyrehozni.

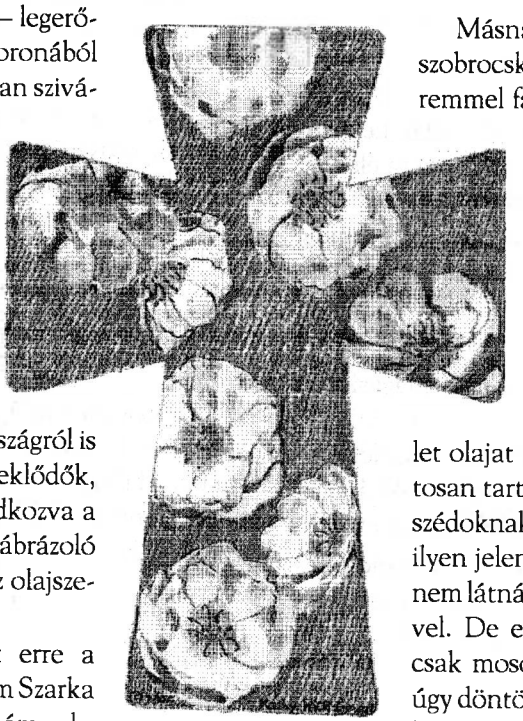
Olyat, mely nem nyafog, és sosem panaszkodik.

S végül add, hogy jó legyen az emésztésem, de legyen is mit emésztenem!

Mórus Szent Tamás

Gyógyító könnyek

Kígyós szerényen megbúvó kis falu a Beregszász környéki dombok között. Itt él az autószerelőként dolgozó Szarka Tibor a feleségével, Máriával, a szüleivel és két gyermekével. Ami miatt felkerestük őket, az nem mindennapi történet. Tiborék házában ugyanis van egy különleges feszület; a megfeszített Krisztust ábrázoló, körülbelül 30 cm magas fémszobrocskából öt év óta – amióta felhelyezték a falra – különleges folyadékcseppek peregnek. A folyadék olajszerű, kezdetben átlátszó, később sárgássá válik. Illata – a háziak szerint – a rózsára emlékeztet, bár ez talán vitatható... Ami viszont kétségtelen: a fából készült keresztre csavarozott öntöttvas szobrocskából – legerősebben jobb karjából és a töviskoronából – változó intenzitással, de valóban szivárognak a megmagyarázhatatlan eredetű cseppek.

A ház lakóit először meglepte a nem várt, furcsa jelenség, de kis edénykében összegyűjtötték s gyűjtik ma is a „könnyeket" – ahogyan ők maguk nevezik. A dolognak lassan híre ment, és ma már Lemberg megyéből és Magyarországról is jönnek a csodára kíváncsi érdeklődők, akik éjszakákon át figyelik imádkozva a családi ház folyosóján a Jézust ábrázoló szobrocskát, miként „izzadja" az olajszerű folyadékot.

De hogyan is tettek szert erre a könnyező feszületre? – kérdeztem Szarka Máriát: „A történet szokatlan, számunkra is meghökkentő volt, hisz a férjemmel együtt református hitben nevelkedtünk. 2001-ben a férjemet komoly lelki megrázkódtatás érte. Egyre inkább Isten felé fordult. Ekkor ismerősök tanácsára találkoztunk egy szerzetessel, akitől sokat tanultunk. Később a férjem vágyódott egy Szűzanya-szobor, majd egy szentkép után, amiket ajándékba meg is kapott az ismerőseitől. Ekkor azt mondta, hogy neki hiányzik még egy feszület. A sógoromnak pikkelysömöre volt akkor, nem tudtak az orvosok segíteni rajta. Elvittük Ungvárra is orvoshoz, és amíg arra vártunk, hogy a gyógyszertárban elkészítsék a számára felírt kenőcsöt, sétálgattunk a Korzón. A katolikus egyház kegytárgy-boltjában meglátott a férjem egy gyönyörű feszületet, és azt mondta: „Ez kell nekem!"

De végül mégsem vette meg, mintha valami (vagy Valaki) nem engedte volna. De elhatározta, hogy a következő héten, ha Ungvárra megy, megveszi. A szomszédasszony hallott arról, hogy a férjemnek kellene egy feszület. Éppen akkor este újságpapírba csomagolva hozott egy koszos, rozsdás, vasból öntött Jézus-szobrot. Neki az édesapja és a férje is a Beregszászi Vasgyárban dolgozott, talán ők öntötték. Én azt mondtam, hogy nekünk nem kell, de a férjem rám szólt: „Nekem kell, vidd be!"

Másnap megtisztította és lefestette a szobrocskát, és az én asztalos unokatestvéremmel fából csináltatott hozzá egy keresztet. Amikor a férjem és az öccse átfúrta a szobrocska kezeit és lábait, hogy rögzíteni tudják a fára, váratlanul mindketten rosszul lettek. De a feszület elkészült és február 26-án lesz öt éve, hogy feltette ide a folyosóra, a falra.

Rá egy hétre, egy csütörtöki napon vettem észre, hogy a feszület olajat könnyezik, és ez azóta is folyamatosan tart. Nem titkoltam a dolgot, a szomszédoknak elmondtam, hogy nálunk van egy ilyen jelenség, amit magam sem hinnék, ha nem látnám, bárki megnézheti a saját szemével. De ez egy református falu, legtöbben csak mosolyogtak a dolgon. Aztán egyszer úgy döntöttünk, hogy bekenjük a férjem akkor 25 éves öccsének pikkelysömörös bőrét ezzel az olajjal, és a tizedik napra már látszott, hogy a betegsége múlóban van. Három hónap alatt teljesen meggyógyult.

Lassan egyre többen megtudták, hogy mi van nálunk, főleg a hegyvidéki járásokból pravoszláv hívek kerestek meg minket, de járt már itt egy görög katolikus és egy római katolikus pap is. Nem reklámoztuk, de nemrég eljött hozzánk két ukrán újságírónő is, az ő cikkük megjelenése óta sokan jönnek. Mi nem zárjuk be senki előtt az ajtót, nem tehetjük meg. Az öt év alatt összegyűjtött folyadék nagy részét már szétosztogattam, de láthatja, most is csöpög a Jézus-szoborról ez az olaj.

Ma volt itt Királyházáról egy csoport, azt kérdezték, hogy „Maga az az asszony, aki gyógyít?" – „Nem, én nem gyógyítok, aki gyógyít, az maga az Úr Jézus!"

A háziasszony egy tenyérnyi tégelyt mutat – ennyi maradt az összegyűjtött cseppekből, ami ha sokáig áll, nemcsak a színe változik sárgásra, hanem be is sűrűsödik. A folyadékot hitetlen Tamásként szagolgattam, azon töprengve, hogyan csepeghetett ki öt év alatt annyi sok olaj ebből a kis Jézus-szoborból. Nem tudom a választ, de a könnyező szobrot láttam, és ottjártamkor, advent negyedik vasárnapjának előestéjén is könnyezett.

Badó Zsolt

Egy zarándok-házaspár tanúságtétele

Megérkezve Kígyósra, kicsit várnunk kellett, hogy az előző csoport kijöjjön a Szarka család házából. Kígyóson 2004. február 26-án kezdődött a csodás olaj folyása, egy héttel azután, hogy Szarka Tibor feltette a feszületet házuk nappali szobájának falára. A korpusz vasöntvényből készült, melyet koszos, rozsdás állapotban a szomszédtól kaptak. Ezt Tibor megtisztította, lecsiszolta, lefestette. Elkészítette a fakeresztet, majd a korpuszt átfúrva rászegezte arra. Négyszer-ötször fogott bele az átfúrásba. E munkálat közben többször rosszul lett. Mikor elkészült, felesége nem értette, mi a baj, mitől falfehér? Férje azt válaszolta: „Én átfúrtam egy élő embert." Iszonyatos lelki gyötrelmen ment keresztül.

Szarka Tibor már évek óta vágyott egy otthoni feszületre. Felesége ezt sokáig ellenezte, mert az egész család református keresztségben részesült. A falu lakosságának zöme is református. Katolikus templomuk nincs ? bár régen volt. Domonkos szerzetesek vitték ott régen a hitéletet, s templomot is építettek. A reformáció elüldözte onnan a rendet. Templomukat elvették, s reformátussá alakították. A freskók nyomai elő-előbukkannak. A református vallás ellenzi a feszületet. Mi, katolikusok, a kereszt mögötti tartalmat tiszteljük, Istent. Viszont Kígyóson Maga az élő Isten nyilvánul meg a kereszten. (*„S én veletek vagyok mindennap, a világ végéig."* – Mt 28,20)

Ez botrány a református érzületű lakosságnak. Van olyan falubéli, aki direkt csak a hátsó ajtón megy be Szarkáékhoz, nehogy lássa a keresztet. Azt a Keresztet, amely által Jézus Krisztus újabb ajándékot ad az emberiségnek. Csodás Olajat verítékezik, mely földöntúli és gyógyító hatású.

Jana Gabriella riporternő ezt az Olajat bevitte az SGS kutatólaboratóriumba bevizsgáltatni. Ott megállapítást nyert, hogy:

1. Fémből nem csapódhat ki olaj.
2. A bevizsgált olaj zsírsavösszetétele - bár részben hasonló a napraforgóolajéhoz - nem egyezik meg semmilyen olajjal, ami Földünkön található, tehát földöntúli eredetű, misztikus olajról beszélhetünk.
3. Az olaj színtelen, szagtalan. Összegezve: a kutatók sem találtak magyarázatot a jelenségre.

A nagyon lassan lecsorgó olajat a feszület alá tett tálkában gyűjtik össze. Előfordult, hogy egy látogató leverte ezt a tálkát, s tartalma a földre folyt. Ezt követően 2 hónapig nem verítékezett a Megfeszített. Az Oltáriszentséggel is nagyon vigyázunk, nehogy a földre essék! A Szarka család megfigyelte, ha olyan személy (vagy személyek) érkezik, aki nagyon kedves az Úr előtt, nagyon megindul az olaj folyása, különösen felszentelt személynél.

Mi az üzenete a kígyósi csodának? Szarka Mária és férje, Tibor összefoglalása alapján először is: Isten van, létezik. Jézus Krisztus értünk, emberekért halt meg leírhatatlan kínok között a kereszten. Feltámadt, él. Ő élő Isten! És: Isten előtt nincs felekezeti hovatartozás, csak egy Lélek. Isten majd azt fogja kérdezni: hogyan éltünk? Elfogadtuk-e az Igazságot úgy egyszerűen, tisztán? Egyszerűek voltunk és jók, vagy képmutatók?

Saját hozzáfűzni valónk: Kígyóson az ÉLŐ ISTEN IRGALMÁVAL is találkozunk, hiszen felekezeti hovatartozás nélkül minden ember számára folyik a gyógyító olaj, nagy bűnösöknek, nem hívőknek egyaránt. Kígyóson a GYÓGYÍTÓ ISTENnel is találkozunk. A tapasztalat szerint az olaj használatával megszabadulhatunk egy-egy rossz szokásunktól, szenvedélyünktől. Ne felejtsük: a Szentlélek ott fúj, ahol akar. Ő dönti el, kinél-kinél milyen lelki, vagy testi (illetve mindkettő) gyógyulásra van szükség. Marika pár napja arról számolt be arról, hogy két, gyermektelen házaspár többször elzarándokolt a Csodás Feszülethez, mert utódot szerettek volna, de eddig nem sikerült. Olajat is kaptak. Most mindkét házaspár gyermeket vár! Kígyóson a REMÉNY ISTENÉvel is találkozunk. Kígyóson magával az Élő, Szent, Mindenható Istennel találkozhatunk!

Monika és Zsolt

Tamás elment Jézushoz a mennybe...

Élt 69 évet... Tamás, aki 25 éve, mióta megalakult Hajléktalanokból álló közösségünk, hűséges tagja volt! Rá mindig lehetett számítani. Nemcsak a jelenlétére, hanem az esetleges viharok elhárításában való közreműködésére is. Csendes jelenléte biztonságot adott nekünk. Szelíd volt és alázatos, mint Jézus igazi tanítványa. Nagyon hiányzik nekünk! Ez sokaknak nem tűnt fel, mivel a világ szemében egy abszolút jelentéktelen ember volt. egy hajléktalan... Illetve volt egy kis hajléka a szülei hagyatékaként, egy komfort nélküli kis szoba, fűtetlen hajlék. Falikút volt a szobában, de mellékhelység csak a folyosón volt. Itt élt Tamás, és ide fogadta be Józsit, aki testileg-szellemileg sérült. Józsi szülei elváltak, vidéken élnek, és a nagy Budapesten csak hányódott volna Tamás nélkül. Szóval ebben a kis szobában éltek sok-sok éven át ketten, de volt amikor négyen is, amikor Tamás megsajnált másokat is, akiknek az utcán kellett a telet eltöltenie.

Tamás egyszer csak beteg lett... nagyon beteg. Hólyagrákja lett. Az első műtétje után nem volt hajlandó többet orvoshoz menni. Félt a megaláztatástól, a vizsgálatok fájdalmától. Félt az orvos nyers beszédétől... Viszont minden gyógyító alkalomra elment, ahová csak el tudott menni! És nagyon bízott abban, hogy Őt Jézus meggyógyítja! S valóban voltak jó időszakai, amikor nem fájt, nem vérzett, jól érezte magát. Nem is törődött többet a betegségével, hitte, hogy meggyógyult. Míg nem rohamosan elkezdett gyengülni... Mi segítők, azon tanakodtunk, hogy hová tudnánk Őt elhelyezni... de közben múlt az idő!

A jó Isten megelégelte a mi tehetetlenségünket, és visszaküldte hozzánk Veronikát Afrikából! Ő 12 évvel ezelőtt Magyarországon tanult az ELTE-n, programozó matematikai szakon. Közösségünk tagja volt. És most újból itt volt! Amikor meghallotta tőlem, hogy Tamás beteg, az első adandó alkalommal felkereste őt a lakásán. És amikor meglátta, elsírta magát örömében!

Ekkor még Tamás egészen jól volt, együtt mentek Veronikával vásárolni.

Két hét múlva kedden (amikor a közösségi alkalmaink vannak), Tamás nem jelent meg. Rosszra gondoltunk, ezért elmentünk Hozzá Veronikával együtt. Ekkor már olyan gyenge volt, hogy beszélni is alig tudott. Mozogni pedig már szinte egyáltalán nem. Így nem tudott kimenni a mellékhelyiségbe.. Mindent maga alá eresztett... A lakás iszonyú büdös volt, levegőtlen, minden tele volt fekáliával. Veronika beült Tamás mellé, átölelte, énekelgetett, imádkozott Vele. Mi, többiek papot próbáltunk hívni. Egyik általunk ismert atya sem ért rá. Eljött végül már este 10 körül a Kassai térről egy fiatal atya, nem ismertük Őt, a Missziós Nővérek segítettek ebben. Úgy adta fel a betegek kenetét, hogy beállt a bűzbe, a fekáliába, ezzel mit sem törődve! Nagy szeretettel a Tamásra figyelve. A Szentség kiszolgáltatása után nem szaladt el, ott maradt még velünk. Próbáltuk megszervezni, hogy Tamás bekerüljön egy jó kórházba.

Veronika intézkedett, akinek Szegeden él egyik féltestvére, aki orvos. Tanácsára a mentőkhöz fordultunk, akik ki is jöttek. Gumikesztyűt húztak, de a szobába nem voltak hajlandóak bemenni. Majd megírták a papírjukat, hogy a beteg ellenállt, nem tudták elszállítani. – Igen van ilyen szabály, hogy azt, aki ellenáll nem szállíthatják el... de ellenállni? Így? Mikor már alig él az ember?

Másnap reggel visszamentünk Hozzá. Akkor Tamást a földön találtuk, a saját mocskában, mezítelenül. Egy ismerősöm segítségével másik mentőt hívtunk, hogy Teréz anyáék házába a Tömő utcába beszállíthassuk. Teréz anya nővéreivel is Veronika beszélt, folyékony angol tudásával, hamar megérttette Magát a Nővérekkel, és valamennyiüket ismerte is. Ezekkel a mentősökkel sem jártunk sikerrel. Még a földről sem voltak hajlandóak felemelni Tamást. Veronikával mi emeltük, és öltöztettük fel Őt. Nem tudtuk, hogy mit tegyünk, hogyan vigyük úgy le Tamást a negyedik emeletről, hogy ne tegyünk fájó testében kárt.

Végül is újból és újból a Szentlélek Isten segített, és adott jó ötleteket, és erőt. Kitaláltuk, hogy egy székre ültetve, a szék alá két erős lécet erősítve, mint egy hordszékkel le lehet Őt vinni a negyedik emeletről, kisebb pihenőkkel. Így történt. Teréz anya kisnővérei úgy fogadták Tamást, mint... ahogy Jézust fogadták volna... szeretettel... gondoskodással. Zuhanyozás után szép,

tiszta ágyba fektették. Sebeit átkötözték. Megetették, megitatták... Szeretettel vették körül, nem csak a Nővérek, hanem a szobatársai is.

Kerekes-székben levegőzni vitték... Olyan volt ez mintha hazaérkezett volna. Egy Családba, ahol szeretik, és gondoskodnak Róla. Talán egész életében nem volt ilyen élménye. Aztán nagyhét hétfőjén Tamás elkezdte mondogatni, hogy ma hazamegyünk... Hová? Kérdezték a Nővérek? A Mennybe, mondta Tamás! 6 órakor megyek a Mennyországba... Délben, mikor a Nővér belépett Hozzá a kórterembe, Tamás az utolsót lélegezte... Még a Nővér meg tudta fogni a kezét, elbúcsúzott Tőle... Temetésén sokan voltunk. Nem csak a mi közösségünkből, hanem az Elizeus közösségből is sokan eljöttek, és más közösségekből is, ahol Tamás megfordult. Olyan légkört teremtett Maga körül ezen a búcsú-misén, mint amilyet egész életében is teremtett – békéset. Utólag, mikor kicsit átgondoltuk a történteket, láttuk, hogy minden pici cselekedetnek, történésnek helye volt... Mindenkire szükség van, volt. Így volt kerek egész. Mindenben, a legapróbb dologban is benne volt Isten keze, szeretete.

Enikő

Ha megdobnak kővel...

Egy férfi éveken keresztül gyűjtött egy új Mercedesre. Végül a sok munka és félre tett pénz meghozta a várva várt pillanatot.

Nagy örömmel és izgalommal hajtott hazafelé, hogy családjának és barátainak is megmutathassa az új „álom-autót".

Útközben megállt, hogy betérjen az egyik barátjához. Könnyedén talált egy helyet, ahova beparkolhat, és rükvercbe tette az autót.

Nagy lendülettel kezdett el tolatni, mire hallotta, hogy egy kő koppan az új autóján. Hirtelen lefékezett és kiszállt.

Látta, hogy egy kisfiú dobta meg a kocsiját, ezzel máris megsérült a gyönyörű fényezés.

A férfi kikelve önmagából, így kezdett el üvöltözni:

– *„Te normális vagy, kölyök? Nincs neked eszed? Ha majd jól elverlek, el fog menni a kedved az ilyen őrültségektől, hogy mások kocsiját kővel dobáld!"*

– *„Bácsi kérem, ne haragudjon!"* – válaszolta a fiú.

A férfit annyira elöntötte a düh, hogy nem is figyelte mi van körülötte. De a fiúcska így folytatta:

– *„Elnézést, nem tehettem mást! Túl messze voltam öntől, hogy meghallja a hangomat. Csak így állíthattam meg, hogy ne tolasson tovább."*

És ekkor látta meg a férfi, hogy a kocsija mögött egy tolószékkel felborult gyerek van.

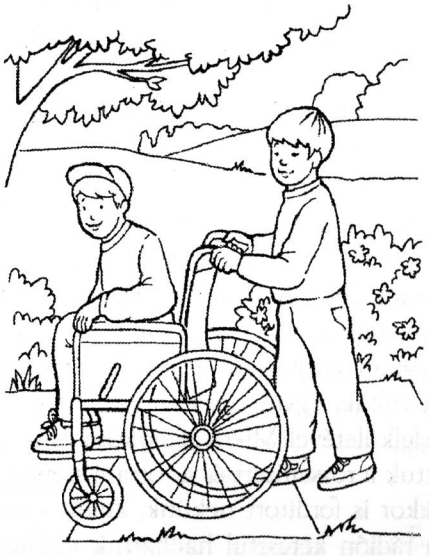
– *„Ő a testvérem és egyedül előre ment a tolószékkel. De túl gyorsan gurult és a járda szélén felborult, pont az ön kocsija mögé. Muszáj voltam megdobni, hogy megállítsam magát."*

Ekkor a férfi nagyon elszégyellte magát, és segített visszatenni a fiút a tolókocsiba.

Az eset után a kocsin soha nem csináltatta meg a fényezést. Az megmaradt emlékeztetőnek, hogy ha megdobnak kővel, talán azért van, hogy a figyelmünket felkeltsék, nehogy valami nagy bajt csináljunk.

Jézus halk, szelíd hangon szól a mi szívünkhöz és lelkünkhöz. Néha nincs időnk meghallani, vagy túl elfoglaltak vagyunk, hogy figyeljünk Őrá. Néha meg kell, hogy dobjanak kővel ahhoz, hogy körülnézzünk, mi is folyik az életünk körül, kik vesznek körül minket, milyen döntéseket hozunk, mi az, amit éppen véghez akarunk vinni, stb.

Ez a te döntésed: **figyelsz a halk, szelíd hangra vagy megvárod, míg megdobnak kővel?**

Egyedül Isten elég

Idén tavasszal megkérdeztem az Urat: hová menjek ezen a nyáron lelki gyakorlatra?

Két héten belül megjött a válasz kérdésemre, Sarnyai Andi levelének formájában, amelyet az egyik levelező listán kaptam meg. Medjugorjéba hívott egy csendes-böjtös lelki gyakorlatra. Rögtön éreztem: ez nekem is szól. Régóta vágyakoztam már Medjugorjéba, mert olyan sok jót hallottam róla a testvérektől. Évek óta nagy vágyat éreztem a csendes-böjtös lelki gyakorlat után is. Nagyon szomjaztam rá, hogy néhány napig a teljes csendben csak az Úrra tudjak figyelni, növekedjen bennem a csend, még jobban meghalljam szavát, felismerjem akaratát! Most mindkét vágyam teljesült egy csapásra. Hamarosan jelentkeztem a lelki gyakorlatra és tele voltam várakozással.

Tavasz végén, nyár elején sok lelki küzdelmem volt a munkahelyemen, de még az imacsoportomban is. Megértettem, mit jelent az, hogy sok megpróbáltatáson keresztül lehet bejutni az Úr nyugalmába. Mondtam is egyik testvérnek, mikor már a buszon utaztunk Medjugorje felé: „Ha az Úr így felszántja a szívünk talaját, biztosan sokat akar oda vetni."

Már az indulás is csodálatos volt: szentmise hajnalban, majd Gábor atya áldásával indultunk neki az útnak. Ferenc testvér, egy atya Szent Ferenc Kistestvérei közül, végig velünk volt, naponta misézett. Edit nővér pedig, Szent Ferenc Kisnővérei közül, gitározott és gyönyörűen énekelt. Tudtam, hogy minden együtt van ahhoz, hogy csodálatos legyen ez a hat nap. A csend ígérete, amit még elmélyültebbé tesznek a lágy hangú, szívemnek oly kedves, karizmatikus énekek.

A buszon kedves, néha humoros hangú bemutatkozás volt, bár szinte mindenkinek volt régi ismerőse a csoportban. Legtöbben már sokadszorra vettek részt a lelki gyakorlaton. Andi még videokazettáról is gondoskodott, amin régebbi Ifjúsági Találkozókon készült felvételek voltak. Egyre jobban megtelt a szívünk Medjugorje lelkületével. Mikor pedig közel értünk, a rádión hallgattuk a rózsafüzért és az ottani szentmisét. Andi már akkor is fordított nekünk, amint végig minden nap, a rádión keresztül hallhattuk fordítását. Nagy ajándék volt számomra, hogy megérthettem azokat az egyszerűségükben kristálytiszta szentbeszédeket.

A szentmise közepén érkeztünk meg Medjugorjéba. Teljesen új volt számomra minden, mégis olyan, mintha hazaérkeztem volna. Különösen, mikor elkezdődött a szentségimádás. Sok éneket ismertem már, a hatalmas monstrancia pedig a benne tündöklő Eucharisztiával egészen magával ragadott.

A szállásunk egy közeli lelkigyakorlatos házban volt, ahol szépen megterített asztal és barátságos szobák vártak minket. Az alagsorban pedig kápolna. Alig vártam, hogy lemehessek! Amint reméltem, minden éjjel és napközben bármikor le lehetett menni szentségimádásra, amikor otthon voltunk. Itt tartotta Danko atya a tanításokat is.

A lelkigyakorlat másnap reggel kezdődött. Az étkezésben a menü sokféle kenyér és tea volt, hozzá halk, gyönyörű zene. És csend. Sok-sok csend! Kezdetben nem volt könnyű megélni a csendet. Lecsendesíteni kavargó gondolataimat. Kicsit segített, hogy kimentem a természetbe és hallgattam a hangjait. Aztán amint mélyült bennem a csend, egyre valóságosabbá lett az Úr hangja, és egyre távolibbá az emberi hangok. Tanított, hogy nem kell mindig szólni, mindent szavakba önteni. A beszéd sokszor csak eltakarja a lényeget. A fontos a jelenlét. Jelenlét egymás számára.

Danko atya tanításai segítettek megérteni mindazt, ami történik bennem. Alig mondott újat, hiszen a megtérésről beszélt, az imádságról, Máriáról, odaadásról, hűségről, mégis minden szava egyenesen a szívünkbe csordogált.

Mindennek mély jelentősége volt. A kezdő Miatyánktól a befejező spontán imádságig. Andi ügyes fordítása szinte elfeledtette velem, hogy nem magyarul beszél az atya. Még a hanghordozását, kedves poénjait is igyekezett visszaadni.

Minden este bementünk a közös programokra. Már másnap úgy ültem le a padba, mintha egész életemben mindig ide jártam volna rózsafüzérezni és szentmisére. Ám mikor eljött a jelenés időpontja, olyan volt, mintha

szíven ütöttek volna! Még soha nem tapasztaltam meg ennyire az Úr jelenlétét az Oltáriszentségben! Nem kép, nem hang, semmi érzékeinkkel felfogható, egyszerűen a bizonyosság: itt van! Ez olyan elmondhatatlan öröm, Isten végtelen szeretetének olyan hatalmas bizonysága, hogy az ember szíve megtelik hálával, vággyal, bűnbánattal, szeretettel.

Mindkét hegyen kétszer jártam. Egyszer a csoporttal, egyszer egyedül. Vagyis dehogy egyedül, ennyire még sehol nem tudtam megélni, hogy Jézus mindig velem van, mint itt. Először a Jelenés Hegyére jutottam fel teljesen „véletlenül". Sétáltam az egyik szünetben és séta közben megláttam a szobrot a hegyen. Még soha nem láttam korábban, mégis egyből tudtam, hogy mi az. Mágnesként vonzott magához. Siettem fel, gyönyörködtem a zarándokokban és nagyon boldog voltam, hogy ilyen sok ember szereti Istent és a Szűzanyát.

A csoporttal közösen először a Krizsevácra mentünk fel. Hajnalban indultunk. Ferenc testvér és Edit nővér felváltva mondott mély elmélkedéseket a keresztúti állomásoknál. Az állomások között rózsafüzért imádkoztunk, a titok mindig az előző állomás volt. Mélyen a szívünkbe véste az Úr szenvedését és szeretetét. Még a lábunkat szurkáló kavicsok sem zavarták az áhítatot.

Amikor felértünk a hegyre, mindenki a kereszthez ment. Én úgy éreztem, ráérek később odamenni, így továbbsétáltam pár métert egyenesen. Egy apró, talán 40-50 cm-es Mária szoborra bukkantam. Leültem vele szemben a sziklára, néztem Őt és hallgattam. Egyszerre a szívemben megszólalt: – **„Egészen az enyém vagy."**

Bevallom, kicsit megijedtem. Eddig ezt csak az Úr mondta nekem, volt bennem egy csepp aggodalom a sok kedves protestáns testvér „tanítása" miatt.

– **„Ne félj! Ami az enyém, az egészen Jézusé. Élj te is így! Ez az alázat útja."**

Elmúlt belőlem minden félelem, hisz sokszor kértem már a Szűzanyát, hogy tanítson alázatra. Ki mást kérhettem volna, mint az alázat mintaképét? Elmondhatatlan boldogság járt át. Elmentem a kereszthez, hálát adtam az Úrnak mindenért, aztán a hegy tetején lefeküdtem a földre és kimondhatatlanul örültem, hogy élek, hogy hihetek, hogy itt vagyok. Szavak nélkül éltem a teljességet. Lefelé az út sokkal nehezebb volt. Nem volt közös imádság, csak szurkáló kövek, fáradtság, kiáltás az Úrhoz. Átélhettem, hogy ha Hozzá kiáltok, erőt ad és megsegít. Délben értünk vissza a lelkigyakorlatos házba, ahol szentmisével tettük fel a koronát erre a csodálatos délelőttre.

A jelenés hegyére is hasonlóan mentünk fel együtt. Szinte érezhető volt a közös ima, közös küzdelem ereje, amint mennyei Édesanyánk csendes, szelíd jelenléte is. Újra és újra el-elámultam az Úr végtelen irgalmán és tapintatos, gyengéd szeretetén, ahogyan gondoskodik gyermekeiről. A böjt, a hegymászás fáradalmai, a kavicsok szúrása közben azon tűnődtem, mennyire megvan mindenünk, amire szükségünk van, mégis milyen gyakran elégedetlenkedünk, vágyakozunk olyan dolgok után, amelyek csak elválasztanak minket az egyedül nélkülözhetetlentől! Szívembe vésődött az ige: „Egyedül Isten elég...." Valóban semmi másra nincs szükségünk, ha Ő a miénk, ami valójában azt jelenti, hogy mi az Övéi vagyunk, akkor minden a miénk. Csak egy kérdés égett a szívemben: hogyan lehet ezt a hétköznapokban is megélni?

Az utolsó előtti este mély lelki beszélgetésben azt mondta nekem Ferenc testvér, hogy tanuljam meg elfogadni emberségemet. Ne titkoljam el önmagam előtt érzéseimet, vigyem mindet az Úr elé és ajánljam fel őket. Nagyon megdöbbentem ettől. Természetesen fogalmam sem volt róla, hogy ezt teszem. Hajnali 3-kor lementem a kápolnába és egy óra szentségimádás után úgy éreztem, hogy fel kell mennem a Krizsevácra. Ott kapok választ az ezer kérdésre, mely fojtogat.

A keresztút minden állomásánál leborulva, könnyek közt imádkoztam, várakoztam, hallgattam, mit mond az Úr ezen a helyen. Lassan megértettem, belém ivódott, hogy így szeret, amint vagyok, és Ő azt várja tőlem, hogy én is fogadjam el önmagamat úgy, olyan gyengének, amilyennek most tapasztalom magam. Nem kell erősnek lenni. Ha merek gyenge lenni, akkor tud Ő erős lenni bennem. Megmutatta az utat, amin járnunk kell: a kereszt útját. Nem akármilyen szenvedés, a szeretetből, szabadon felvállalt lemondás mindennél szentebb útját. Kimondtam rá az igent. Kimondtam, de úgy, hogy tudtam, ezt csak az Ő erejéből, az Ő állandó segítségével valósíthatom meg. Nem is sikerül mindjárt és mindig. Ám minden elesésben Hozzá kerülök közelebb, mert Ő őrzi a hűséget szívemben.

Hiszem, hogy az Úrral való egység bármikor és mindenütt növekedhet az ember szívében, amikor Isten megadja a kegyelmet hozzá. Mégis úgy tapasztaltam, Medjugorje olyan hely ma a Földünkön, ahol az ég és a föld mindig összeér. Nem csak a szentmisében, hiszen abban mindenütt összeér. Medjugorjéban minden a Szentháromságos egy Istenről szól. Ezért történnek csodák és jelek, ezért zarándokolnak emberek milliói oda évente, ezért térnek meg ott oly sokan, megtapasztalva Isten végtelen szeretetét.

T. T. Éva

Az Eucharisztia csodája!

— Rövid kivonat az előadásból —

Buenos Airesben az elmúlt években a következő esemény döbbentette meg a katolikusokat. Egy templomban az történt, hogy kézbe-áldoztatás közben leesett egy szentostya, és mivel piszkos lett, a hívek nem akarták magukhoz venni. A pap felvette és vízbe tette, hogy majd ha feloldódik, megöntözzék vele a virágokat. Öt vagy hat nap után ahelyett, hogy feloldódott volna, valami piros folt keletkezett rajta, ami a napok során egyre növekedett.

Ekkor hívnak egy orvos-szakértőt, hogy megvizsgálja. Ő mintát vesz belőle, az egyik minta olyan volt, mint a zselatin, a másikból 96 nap után egy száraz varr keletkezett, amilyen a sebek felszínén szokott lenni. Az orvos elment egy laboratóriumba – Buenos Airesben –, majd egy ismerőséhez Kaliforniába, aki laboratóriumban dolgozott, hogy megvizsgáltassa. Nem mondott semmit a laboránsoknak arról, hogy ez egy szentostyából származik.

A laboratórium vezetőjének ez volt a válasza: *„A minta, amit hozott nekünk, a szívizomnak egy darabja, a baloldali szívkamrából."*

Az orvos megdöbbent. További kutatást javasolt. Még nagyon sok felfedezni való van, 1999 óta dolgoznak a kutatáson. Néhány évvel ezelőtt rátaláltak egy híres, nagy tudású kardiológia, patológia és biokémia professzorra, aki írt egy könyvet arról, hogyan lehet visszamenőleg megállapítani, mi miatt halt meg a beteg, amikor a szíve súlyosan meg volt sérülve. Odaadtuk a mintákat ennek a híres Dr. Frederick Zugibe professzornak (ő volt az, aki a Torinói leplet is vizsgálta) 2004-ben, aki azt mondta, hogy az az ember, akié ez a szívdarabka volt, súlyos szívsérüléseket szenvedett, ezt az embert ütötték, kínozták. Ez a tudós nem tudott róla, hogy egy szentostya az, amit vizsgál...

A tudós végül ezt kérdezte: *„De egy valamit el kell, hogy magyarázzon nekem: hogy lehet, hogy amíg vizsgáltam a mintát, az mozgott, lüktetett? Hogyan vette ki a szívet egy halott emberből, és hozta el nekem, ide New Yorkba, élve?"*

Mire én ezt mondtam: *„Professzor úr, ez nem az, aminek gondolja. Ez egy szentostya, ami egy templomban – Buenos Airesben, 1999-ben – vérezni kezdett!!"* (Képzeljék, ennek a professzornak több haja van, mint nekem, de majdnem égnek állt az összes!)

Gondoljanak bele, azt állítottam egy tudósnak, hogy egy darab búzalisztből készült ostyából vér kezdett folyni és szívszövet lett belőle... De még nincs vége, mert azt kérdezte tőlem: *„hogy lehetséges ez, hogy ha már 1999 óta vizsgálat alatt van a minta – tehát 5 éve –, és meg mindig élő!"*

Szóval visszamentem a buenos airesi laboratóriumba és utánanéztem a dokumentumoknak a kutatás kezdetét illetően. A labortechnikus ezt írta: *„bizonyos folyadékok megfigyelhetők ebben a mintában, mint vörösvérsejt, fehérvérsejt, hemoglobin, de ami különösen figyelemfelkeltő itt, hogy a sejtek mozognak, lüktetnek. Azóta jó sok idő eltelt! A vérsejteknek 15 perc alatt el kellett volna pusztulniuk."*

Mivel nagyon érdekelt ez a „szív" téma, utánanéztem, és találtam egy hasonlóan izgalmas esetet. Lancianóban, egy dél-olasz városban a pap misézés közben nem hitt benne, hogy Jézus valóban jelen van az Eukarisztiában. Mialatt kételkedett, az ostya vérré vált és megalvadt. Később hússá vált. Ha elmennek Lancianoba, megtekinthető ma is.

A borból 5 vérrög lett, amik úgy néznek ki, mint a vatta. Mind az 5 különböző méretű, de ugyanannyi a súlyuk!! Mindez a VIII. században történt. Elhívták Linolli professzort, aki tapasztalt biokémikus és patológus, hogy megvizsgálja.

Ez a doktor azt mondta: *„Ez egy izomdarab a szívből, ugyanolyan, mint a másik minta (az első). Ugyanahhoz a személyhez tartozik!"* Be tudjuk bizonyítani, hogy Jézus jelen van az Eukarisztiában? Az Úr valami misztikusat mond: csodákat teszek a vakokkal és süketekkel, de szeretném, ha nem kellene csodákat tennem és mégis hinnétek a hitetek által. Nem mondom azt, hogy ezek bizonyítékok, csak egyszerűen elmondtam a kutatásaim eredményét és ti meditálhattok rajta és valami következtetésre juthattok. Azt hiszem, hogy meditálnunk kell, hogy az Úr mit akar nekünk üzenni ezekkel a jelekkel!

N.N.

JÉZUS MA IS GYÓGYÍT!

TANÚSÁGTÉTEL

Arról szeretnék tanúságot tenni, hogy Jézus ma is közöttünk van és gyógyít. 2008. november 18-án voltam először a Budaörsi Karizmatikus Közösség nyitott alkalmán. Elsősorban azért mentem, mert egy anyagcsere-betegségemből szerettem volna meggyógyulni. Isten viszont nagyobb ajándékot készített a számomra ezen a napon! Fizikai betegségemnél sokkal súlyosabb volt lelki betegségem. Nem akartam bevallani magamnak, de most már látom, hogy súlyosan depressziós voltam. Mivel hosszú évek óta jellemző volt rám a borongós lelkiállapot, azt hittem, hogy ez a személyiségem része. Szerettem volna boldog lenni, de valahogy „nem tudtam" – pedig az értelmemmel beláttam, hogy semmi okom nincs rá, hogy boldogtalan legyek. Negatívan láttam a jövőmet és a jelenemet. Szerettem magam sajnáltatni, és szerettem „elmerülni a szenvedésben". Szerencsétlennek, félresikerültnek éreztem magam, folyamatosan szidtam, becsméreltem magam. A bántásokra, lelki megpróbáltatásokra a „legtermészetesebb" reakcióm az öngyilkosság gondolata volt. Mivel ez gyakran ismétlődött, folyamatos lelkiismeretfurdalás gyötört miatta.

Az imán próbáltam nyitott szívvel részt venni. A dicsőítés alatt életemben először teljesen nyilvánvalóan, fizikailag is megtapasztaltam a Szentlélek jelenlétét, rázott a hideg és ezzel egy időben pedig, hatalmas forróság öntötte el az egész testemet. Az első ismeret szava az volt ezen az alkalmon, hogy Isten valakit a depressziójából gyógyít. Majd következtek olyanok is, hogy valakit a kisebbrendűségi érzéséből és az elvetettség érzéséből gyógyít. Tudtam, hogy ez mind nekem szól. A könnyeim elkezdtek megállíthatatlanul folyni, és azt éreztem, hogy Isten tisztára mos és gyógyít!

Mikor a testvérek imádkoztak értem kézrátétellel, azt éreztem, hogy Isten hatalmas szeretettel és irgalommal néz rám, és nem kárhoztat semmiért. Rácsodálkoztam Isten szeretetére és kedvességére, melyet korábban – saját bűneim, megkötözöttségeim miatt – még soha ennyire egyértelműen nem éreztem.

Már ima alatt is éreztem, és azóta is azt érzem, hogy Jézus megtisztított, könnyű a lelkem és boldog vagyok! Végre boldog vagyok! Ehhez fogható érzésem ez előtt utoljára nagyjából 20 éve, még gyermekkoromban volt. És ettől a novemberi estétől kezdve érzem, hogy Mennyei Atyám a karjaiban tart, és nincs mitől félnem! Ettől a naptól kezdve reménységgel nézem a jelenemet és jövőmet! Nem szidom magam, nincsenek öngyilkossági gondolataim! Nem omlok össze a nehézségektől, nem sajnáltatom magam és „nem merülök el a szenvedésben"!

Ennek a napnak azonban a legfőbb „hozománya", hogy Istennel való kapcsolatom élő lett és elkezdett mélyülni. Jézus meggyógyított! És nem „csak" meggyógyított minden lelki betegségemből, hanem teljesen átformált, és teljesen megváltoztatta az egész életemet!

Mindez a változás egyedül a könyörülő Istennek köszönhető, ebből semmi nem az én erőfeszítésem eredménye! Isten mindannyiunkat gyógyítani akar, és pontosan tudja, hogy kinek éppen mire van szüksége! *„Én magam legeltetem juhaimat, és én pihentetem meg őket! – mondja az Úr. Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszavezetem, a sebesültet bekötözgetem, a gyengét megerősítem, a hízottat és az erőst megoltalmazom, és igazságosan legeltetem őket"* (Ez 34,15-16).

Jézus ma is gyógyít, és megkérdezi tőlünk is, mint a két vaktól: *„Hiszitek, hogy meg tudom ezt tenni?"* Feleljük a vakokkal együtt: *„Igen, Uram!"* (Mt 9, 28) **Dicsőség a könyörülő Istennek mindörökké!**

Tobisch Borbála

NE FELEJTSD EL:

Isten gondot visel minden gondodra! És még akkor is, ha nem látod értelmét, felragyog egy fénysugár, és bevilágítja éjszakádat. Szeretete égő tűz.

Roger testvér

Kommentár Dr. Polo asszony előadásához

Ég és föld között vannak dolgok, amiket teológiailag még nem értettünk meg. Olyan dolgok, amelyek ugyan nem ellenkeznek a Szentírással vagy az Egyház tanításával, ám számunkra még szokatlanok. Dr. Gloria Polo asszony beszámolója megerősített engem néhány olyan dologban, amit lelkipásztori munkám során tapasztaltam. Aki olvassa vagy hallja beszámolóját, annak tisztában kell lennie vele, hogy ő nem egyszerűen csak arról mesél, amit tanult, hanem amit megtapasztalt ebben az állapotban, az úgynevezett **„klinikai halál"** idején.

A lélek szellemi világban megélt tapasztalatait mindig nehéz megmagyarázni. Dr. Polo asszony élményeit számunkra megszokott képekben, fogalmakban próbálja előadni. Abban látok némi veszélyt, hogy néhányan esetleg szó szerint veszik ezeket a képeket, és ezáltal egyedi, különös elképzeléseket alkothatnak maguknak. Itt éppen ugyanaz a helyzet, mint a Szentírás képei esetén, vagy mint amikor szentek foglalják szavakba lelki élményeiket: ilyenkor szavaik sohasem fedik azt, amit valójában mondani szeretnének. Ezért ennél a beszámolónál is a képek mögé kell nézni, ki kell találni, hogy nagyjából mi lehet a szavak értelme. A képek segítenek abban, hogy egy elképzelést alkossunk magunkban, de természetesen nem korlátoznak bennünket. Tisztában kell lennünk mindezzel, amikor hallgatjuk vagy olvassuk a beszámolót.

Manapság több különféle könyvben olvashatunk a klinikai halál állapotába került emberek hasonló tapasztalatairól. Mindenesetre én eddig egyetlen beszámolót sem találtam, amely olyan élményekről szólna, mint amilyeneket dr. Polo asszony második klinikai halálakor élt át. Tudomásom szerint Kübler-Ross asszony adott ki elsőként ilyen beszámolókat, ám azok egytől-egyig pozitív élményeket tartalmaznak. Vagyis fényről, szépségről szólnak, arról, hogy minden a fénybe jut, minden jó, mondhatni minden csupa megváltás – mindez azonban nem felel meg a valóságnak. Egy orvos Amerikában 20 éven át jegyzett fel, figyelt meg és tanulmányozott hasonló eseteket, majd kiadott egy könyvet **„A pokolba és vissza"** („Zur Hölle und zurück") címmel. Ebben olyan emberek negatív élményeit ismerteti, akik nagyon boldogok voltak, hogy visszatértek és megtérhettek. Azt is leírja, hogy megkérdezte Kübler-Rosst, **„nem találkozott-e negatív élményekkel is, és miért nem számol be ezekről?"**

Kübler-Ross nagyjából azt válaszolta, hogy **„nem teheti, mert az ellentmondana világnézetének."** Hiszen ő mélyen benne van az ezoterikában – ott pedig mindennek szépnek, pozitívnak kell lennie. Írása tehát nem hiteles. Az általam korábban már olvasott beszámolók megegyeznek dr. Polo asszonynak a villámcsapást követő első klinikai halálakor átélt élményeivel. Amiről azonban dr. Polo manapság beszél, azt második klinikai halála idején, három nap alatt élte át. Mindez számomra egyedülállónak tűnik, és megfelel a Szentírásnak, mint a János jelenéseiben szereplő **„élet könyve"** és a Tízparancsolat, amelyet dr. Polo már egyáltalán nem tudott kívülről. Az igazi üzenet azonban, amit Isten őáltala akar a világnak kinyilatkoztatni, nem más, mint **Isten felfoghatatlan szeretete** az emberek iránt.

Arra a részre gondolok, amikor dr. Polo arról beszél, hogy megtapasztalhatta, láthatta, amint Jézus vallástól, származástól függetlenül minden embert a halálban magához fogad, és nagyjából így szól mindenkihez: „Szeretném, ha velem lennél." Ezután viszont ismét elengedi őket karjaiból, hogy szabadon dönthessenek, addigi életüknek megfelelően.

Vagy emlékezzünk arra a részre, amikor dr. Polo elmondja, hogy Jézus a halál idején még egyszer felkínálja a megtérést. Az embert tehát szakadatlanul kíséri **Isten végtelen, befogadó szeretete**. Ez a valódi, mély üzenet, minden más csupán arról szól, hogy milyen következményekkel jár, ha tudatosan visszautasítom ezt a szeretetet, ha mindig jobban akarom tudni, hogy mi a jó vagy rossz nekem, vagyis ha önmagamat teszem meg minden dolog mértékévé. Dr. Polo igen világosan rámutatott arra, hogy nem Jézus taszítja el az embert, hanem az ember saját magát juttatja kárhozatra, mikor **Isten végtelen irgalmának láttán** visszatekint életére. **JÉZUS minden embert maga mellé szeretne venni**, ám senkit sem kényszerít. Tehát, úgy a mennyben, mint a pokolban csak „önkéntesek" vannak. Én így fejezném ki ezt.

A másik, számomra igen fontos dolog a „közbenjárás" ősi keresztény igazsága. JÉZUS értünk magára vállalt minden bűnt, megváltott bennünket, így mi is közbenjárhatunk egymásért. Dr. Polo csodálatosan írta le, hogy sokszoros házasságtörésben vétkes édesapja miként menekült meg a kárhozattól felesége élete és imádsága által, aki Isten iránti szeretetéből kitartott és

tűrt csak azért, hogy férje megmeneküljön. Fontos példa lehet ez minden olyan hívő számára, aki esetleg teljesen eltévelyedett emberekért imádkozik. Hinnünk kell abban, hogy valóban „átsegíthetjük" a tévelygőket „a másik oldalra" – mégpedig úgy, hogy imádságunkkal és életünkkel közbenjárunk értük, vagyis életünket az ÚRNAK ajánljuk fel.

Nagyszerű gondolat ez szülők számára, hiszen közbenjáró imádságukkal és életükkel ők is „átsegíthetik" rossz útra tért gyermekeiket. Dr. Polo beszámolóját Isten kegyelmi ajándékának tartom. Az Úr tudatosan küldte őt vissza, hogy tanúságot tehessen mindarról, amit látott és átélt. Isten minden lehetséges módon próbálja az embereket észhez téríteni és magához visszavezetni. Ám éppen a beszámoló kapcsán tapasztalhatjuk, hogy még olyanok is, akik alapvetően az emberek üdvösségéért fáradoznak, visszautasítóan, szkeptikusan viselkednek, mindenféle kifogásokat hoznak fel, ahelyett, hogy ezt, az egyházi tanításnak és az evangéliumnak valóban megfelelő kegyelmi ajándékot az emberek elé tárnák. Ha valaki nem hisz, az az ő dolga; ám sokan rátalálhatnának az Úrhoz vezető útra dr. Polo üzenete által. Mindnyájunknak bele kell gondolnunk, hogy az Ég ilyen ajándékainak elzárásával nem zárjuk-e el az üdvösséget néhány, vagy éppenséggel sok ember elől – erről is számot kell majd adnunk. Ez az én véleményem, és emiatt kértem fel dr. Polo asszonyt, hogy mind nálunk, mind Schwäbisch Gmündben ossza meg élményeit az emberekkel. Mindkét helyen megteltek a termek. Érezhető, hogy az emberek folyton keresik Istent. Többé senki sem mondhatja, hogy „még senki sem tért vissza", hiszen itt van valaki, aki „visszatért". Ennek ellenére sokan mégsem érdeklődnek, véleményem szerint azért, mert félnek, hogy változtatniuk kellene életükön. Önnek, kedves Olvasó, nyugodtan lehet saját véleménye. Én csupán egyet kívánok a beszámoló minden olvasójának: Találjanak rá **ISTEN végtelen szeretetére**!

P. Hans Buob SAC teológus
(Szent Ulrik lelkigyakorlatos központ)

Tapasztaltam, hogy a könyv nem kevés olvasót mélyen megérint és részben felkavar, így természetesen sokakban kérdések merülnek fel. A legjobb, ha ezeket a kérdéseket egy, a lélek dolgaiban jártas lelkipásztorral beszéljük meg, a félreértések és a hamis következtetések megelőzése érdekében. A könyv dr. Polo asszony közvetlen, konkrét tanúságtételének köszönhetően sokak számára egyfajta „lelki tükör", amely az embereket arra készteti, hogy ISTEN **végtelen irgalmára** tekintve felülvizsgálják életüket és elfogadják a **bűnbocsánat szentségét**. Az utóbbi időkben gyakran keresnek fel emberek, akik azt mondják: **„Olvastam ezt a könyvet, szeretnék most gyónni és szeretném életemet új, jobb irányba terelni!"**

Werner Ludescher plébános,
(Szent Konrád plábánia – Ausztria)

Fordította: *Speck István*

Isten szeretete - a lelkek mentése

Tudnotok kell, hogy mit kérdezett tőlem az Úr újra és újra! Állandóan a szeretetről kérdezett, az önzetlen, feltétel nélküli szeretetről. Életemet szemlélve ezért került elő mindig ennek a szeretetnek, ennek a jótékonyságnak, a keresztényi felebaráti szeretet széles spektrumának a hiánya.

Az Ő isteni szeretetére mindenkinek megbízást és képességet adott. Életem minden eseményét ott áttekintették, mérlegre tették, összefoglalták, és az eredmény a lelki halál.

Aztán elmagyarázta: **„Tudod, mikor kezdődött a lelki halálod?..."**

Ezt már egészen világosan láttam. Én még életben voltam, még lélegeztem, de tulajdonképpen már halott voltam; **lelkem már meghalt, megfulladt a bűnben.**

Ha látták volna, mi az, hogy **szellemi halál**, mit jelent, hogy a **lélek elhal, megfullad.**

Bárcsak látták volna, hogy néz ki a lélek, amelyik csak gyűlöletet érez. Milyen borzongás, rémület árad ebből a lélekből, mely annál inkább keserű, terhes és kibírhatatlan.

Dr. Gloria Polo Ortiz

Részlet az „Akit villámcsapás ért – Beszámoló a túlvilágról" című könyvből (Marana Tha sorozat)

Az Emberfiának eljövetelekor...

„Az Emberfiának eljövetelekor úgy lesz, mint Noé napjaiban történt. A vízözön előtti napokban ettek- ittak, nősültek és férjhez mentek egészen addig a napig, amíg el nem jött a vízözön, és el nem sodorta valamennyit." (Mt 24,37)

Nem azt mondja az Úr Jézus, hogy Noé korában az emberek loptak, csaltak, hazudtak, paráználkodtak és gyilkoltak, hanem hogy ettek, ittak és házasodtak. Mi ebben a bűn? Isten maga teremtette olyannak az embert, hogy ennie és innia kell, hogy életben maradjon és szaporodjon, hogy az emberiség fennmaradjon. Noé kortársai nem azzal vétkeztek, amit tettek, hanem azzal, ami tetteikből **kimaradt**. Csendesen és egyetemesen kihagyták az életükből Istent; az önfenntartásból és fajfenntartásból hiányzott a lényeg: hogy egyáltalán miért és mi végett vagyunk a világon.

Ma is Noé korát éljük. **Kezdd el építeni a bárkád!** Mentsd meg testvéreidet, családodat, plébániádat – azt, aki még megmenthető. Ha Isten szavára a megtérés útjára léptél, hívj másokat megtérésre. Azonban kevés lesz már a lelki, belső megtérés: bárkák kellenek... Olyan Istentől lefoglalt terek, kolostorok, otthonok, emberi szeretetszövetségek, ahová nem hatol be a vízözön szennyes árja. hanem mintegy hátára veszi bárkátokat és hordja mindaddig, amíg tart az ítélet, amelyet az Istent feledők maguknak készítettek. Hiszen nem Isten bosszúja az, ha az élet és létezés végső célját feledő, állati szintre visszazuhant emberiség belefullad saját értelmetlenségének tengerébe...

A bárka nem gettó. Nem Noé zárta ki az embereket bárkájából, hanem **kortársai zárták ki Noét az ő világukból**, ahol nem lehetett többé emberként élni. Amikor az Emberfia eljön, ugyanez történik.

Vigyázz a statisztikákra, illetve a mögöttük működő, a nyíltan hangoztatott vagy csak sugallt ideológiára: hogy amit a többség csinál, az a jó. Légy óvatos azokkal a kijelentésekkel szemben, melyek folyton azt kérik számon az Egyháztól, hogy miért nem beszél a modern világ nyelvén.

Noé sem beszélt kortársai nyelvén. És a názáreti **Jézusnak** sem az volt a célja, hogy a kortárs vallási irányzatokkal, politikai felfogásokkal dialogizáljon, hanem hogy **kinyilatkoztassa az Atyát**. Keresztre is feszítették. Egyháza azonban bárkává lett, amelyet keresztje kormányoz, és Ő, a Feltámadott **velünk** utazik benne mindaddig, míg a Galamb, a Lélek el nem hozza az új ég és új föld olajágát.

Barsi Balázs OFM

Tartalomjegyzék

Katona István: »Angyalok szózata minket is hív«... 3
Dr. Ervin Gábor: A tökéletesség felé (II/2. rész) 4
Karácsonyi Szeretet-himnusz 5
Anzelm OFM: Az igazi érték a lelkünk! (II/2. rész) 6
Badó Zsolt: Gyógyító könnyek 8
Monika és Zsolt: A kígyósi csoda 9
Enikő: Tamás elment Jézushoz... 10
Ha megdobnak kővel... 11
T.T. Éva: Egyedül Isten elég 12
N.N.: Az Eucharisztia csodája! 14
Tobisch Borbála: Jézus ma is gyógyít .. 15
P. Hans Buob SAC: Kommentár Dr. Polo asszony előadásához 16

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja

Megjelenik kéthavonta.

Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306

Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István

ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992

Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa

Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes

Készült: ETO Print Kft.

Ügyvezető igazgató: Magyar Árpádné

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Ismét megjelentettük **Matthew Kelly: „Így szól az Úr"** c. könyvét (500.–Ft).

¤ A **Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás Országos Találkozója 2009. november 7-én** 9 és 17 óra között lesz az Ice Centerben (1046 Budapest, Homoktövis u. 1.). Bővebb információ a www.karizmatikus.hu weboldalon található.

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK ÁLDOTT ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK!

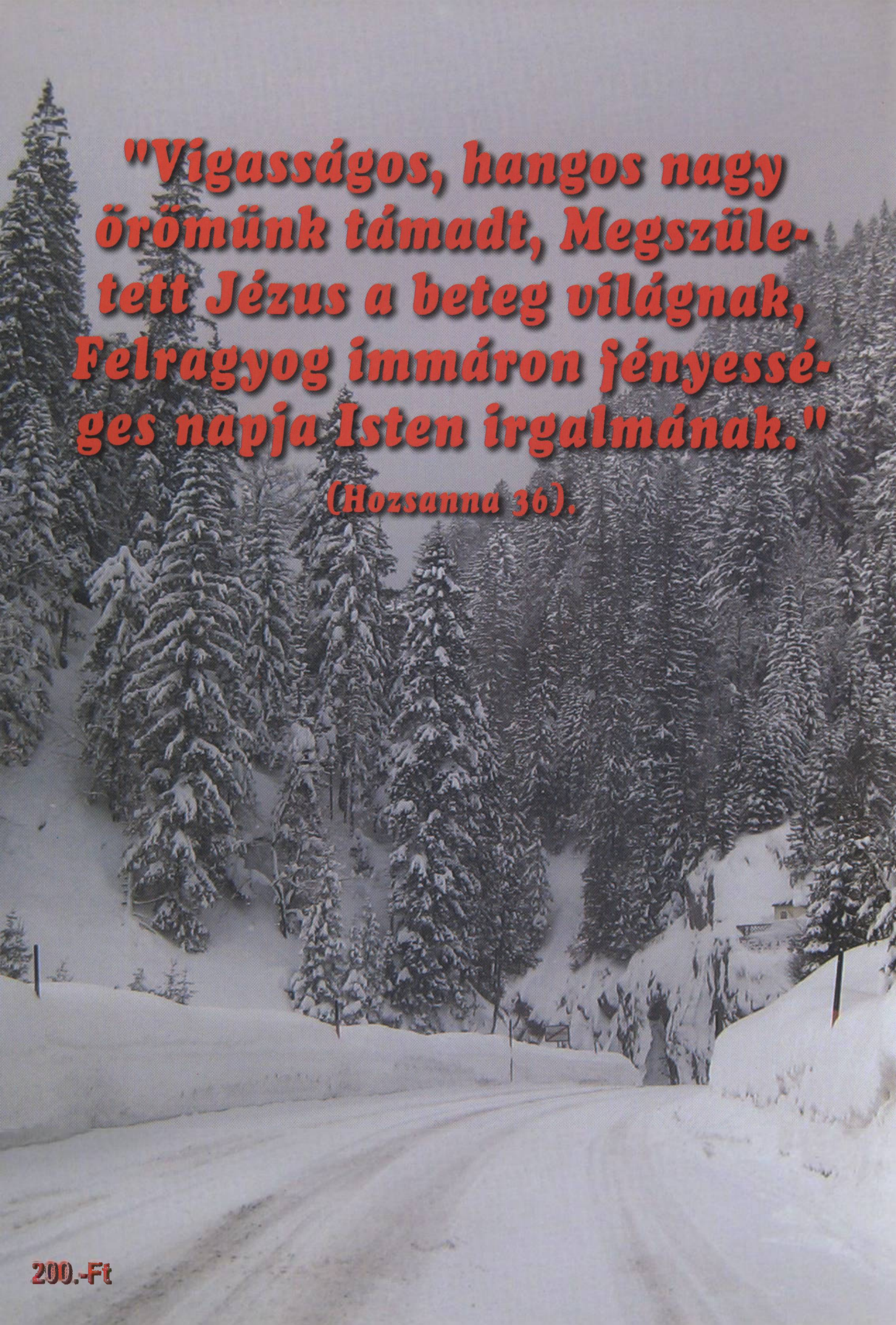
SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60; 06/20 823 1771
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

"Kígyóson az ÉLŐ ISTEN IRGALMÁ-val találkozunk, hiszen ott minden ember számára folyik a gyógyító olaj, nagy bűnösöknek, nem hívőknek egyaránt."

(Mónika és Zsolt)

Balra Zsolt, középen Szarka Mária, jobbra Mónika

"Vigasságos, hangos nagy örömünk támadt, Megszületett Jézus a beteg világnak, Felragyog immáron fényességes napja Isten irgalmának."
(Hozsanna 36).
200.-Ft